Những đứa trẻ không bị bỏ rơi

Mưa. Nước như trút cơn giận dữ vì bao ngày phải nằm trên mây. Con đường nhỏ tràn đầy bùn đất và nước đục nhưng không làm nản lòng chúng tôi. Vô lăng vẫn phải quay và chân ga phải đạp bởi vì nếu dừng là chết. Chết ở đây sẽ khó tìm được ai ra kéo hộ vì con đường thưa thớt quá. Thế rồi chúng tôi cũng đến KS Tây Côn Lĩnh lúc 1 h30. 60 km đường núi hãi hùng với gần 1000 cái cua. Cậu Biên chắc chắn quê ở Hà đông vì tay lái không thể lụa hơn.

3h30 chúng tôi cùng anh Thắng và em Lan -Plan xuất phát đi xã Chiến Phố. Trời ngớt mưa nhưng mây đen vẫn bao trùm dọa dẫm. Nắng tranh thủ len lỏi qua những tán lá còn đọng nước mưa. Bảy sắc cầu vồng không hiện ra dù khoảng trời có đôi chỗ sáng. Ngay cả hiện tượng tán sắc cũng sợ mưa lũ!

Không phải đợi lâu. Xe chúng tôi chết ở chỗ chẳng ai nghĩ rằng nó có thể chết. rãnh sâu chưa đến nửa gang tay mà bánh xe cứ quay tít. Cả đoàn người của xã xúm vào đẩy. May mà có mấy tấm ván gỗ đổ bê tông ven đường chèn vào nên sau 20 phút chúng tôi qua được. Chỉ khổ máy tay săn ảnh được dịp livestream ngay và vợ con ở nhà huyết áp tăng …đột ngột.

Rồi cây cầu đã hiện ra. Hùng vĩ và dọa dẫm. Thác nước vẫn ầm ầm đổ xuống như cảnh cáo những ai đang uống ***Boganic*** *đừng đến gần. chúng tôi đã tận mắt nhìn thấy những gì mình tưởng và ao ước. Tận mắt nhìn thấy những ánh mắt trẻ thơ, hơi run lên vì rét và mưa sáng lên niềm vui sướng vì được đi trên cầu. Hơn chục đứa trẻ trai gái áo mưa có, đầu trần có tụ tập ở 2 đầu cầu. Bố mẹ chúng thì luôn đứng sát chúng nó vì sợ chúng phấn khích quá mà thò chân xuống suối …thì rơi dép mất.*

Không băng rôn, không khẩu hiệu và cũng chẳng có màn giới thiệu trang trọng nào cả. Thế nhưng những cái bắt tay, những câu chuyện và cả những nỗi ấm ức mới được giải tỏa của trưởng thôn và người dân bên kia suối làm ấm lên một góc rừng. anh Thiện trưởng thôn chia sẻ "Cứ họp thôn là bà con của 32 hộ bên kia suối lại chất vấn tôi là chúng tôi đóng đủ các loại tiền mà sao lại không có cầu đi. Bà con đâu có biết là làm cây cầu hàng trăm triệu chứ có phải là làm đồ chơi đâu. Nhiều lúc khổ lắm mà không biết làm thế nào. Vì thế lúc họp Plan cứ kêu bác Thắng. May bác ấy không giận!"

Bà con của nhóm hộ bên kia suối có đến 40 trẻ học ở bên này. Có hôm lúc đi học thì suối cạn, lúc về thì mưa lũ to, nước dâng nên chúng không về được. đứng bên bờ đói quá khóc át cả tiếng thác nước. Chị Chíu – chi hội trưởng phụ nữ thôn nói " cứ cuối mùa mưa là mấy cửa hàng dép tổ ong ở xã lại bội thu vì dòng nước đã lấy mất hơn 50 chục đôi dép của chúng. Mà sao không ai ra cuối dòng suối nhặt dép nhỉ? Chắc chúng vẫn dùng tốt.

*Trời như chiều lòng chúng tôi. Mưa tạm ngớt và chúng tôi tha hồ chụp ảnh cùng các cháu và cha mẹ chúng. Chẳng phải tạo khung cảnh vì thác nước đục ngàu ngay sau lưng đã là quá **" sắp đặt** " rồi. mà lúc chúng tôi chụp dường như thác nước gầm lên dữ dội hơn như than thở cho sự cô đơn và oan uổng mà mọi người bấy lâu nay vẫn đổ cho nó. Yên tâm đi, từ nay đi trên cầu những ngày mưa gió thì thác nước lại là điểm chấm phá ấn tượng cho sự khuất phục của thiên nhiên.*

Không muốn xa cây cầu bé nhỏ và các cháu chút nào. Nhưng phải về thôi. Các cháu bé dầm mưa lâu có thể cảm và ho. Bà con đứng lại bên kia cầu nhìn chúng tôi khuất dần. Những ánh mắt dường như có chút lệ hay là hơi nước của thác làm cay mắt chúng tôi. Không biết nữa. Mây đen và màu xanh của rừng núi trong hoàng hôn của xóm nhỏ cứ làm ngực chúng tôi thắt lại. Họ cảm ơn chúng tôi với những bàn tay vẫy run run không hiểu vì rét hay là vì cảm mến. Chắc là cả hai. Họ đã không bị bỏ rơi bởi từ nay đã có cây cầu, nơi mà họ và con của họ có thể đến trường, có thể tham gia mọi sinh hoạt của thôn và quan trọng hơn, tiếng nói của họ đã vượt qua con suối những ngày mưa lũ để đến với mọi người.

Với chúng tôi. Không. Chúng tôi phải cảm ơn các cháu và người dân nơi đây mới phải. Chặng đường gần 400 km với bao đèo dốc trở nên đẹp lung linh và ý nghĩa bởi hình ảnh nơi đây. Những cố gắng nhỏ bé của chúng tôi được đền đáp bởi những ánh mắt ngây thơ, chứa chan và đẹp đến nao lòng của những đứa trẻ. Ánh mắt đó đã đưa chúng tôi quay lại với tuổi thơ dù trong phút chốc bởi vì chẳng có con tàu nào bán chiếc vé đó cả dù với giá bao nhiêu. Chúng tôi đã quay đi lặng lẽ lau giọt nước mắt hạnh phúc. Đúng. Ai đó đã nói. Không biết ngôn ngữ của lòng biết ơn thì sẽ không nói chuyện được với hạnh phúc. Chúng tôi đang hạnh phúc. Hẹn một ngày trở lại.

Chiến Phố những ngày mưa 1. 6 , 2019.

Tặng các bạn Long . Biên , Hoan và nhóm cựu du học sinh tại Pháp.